

РЕШЕНИЕ

№ 2281

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5201** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. К., със седалище и адрес на управление в [населено място], ул.“П. В. №29, срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220620001195-091-001 от 06.01.2020г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение №494/30.03.2021г. на директора на Д“ОДОП“, с който са установени задължения по ЗДДС в размер на 11 036,92лв. главница и 6 294,12 лв. лихви, произтичащи от непризнато право на данъчен кредит за периода 01.12.2014г. – 31.08.2015г.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на РА. Счита се, че е налице непълнота и неправилност на установените факти и обстоятелства, както и на направените фактически и правни изводи, като приходният орган неправомерно е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, позовавайки се на ирелевантни факти и обстоятелства, игнорирайки представените безспорни писмени доказателства. Твърди се, че жалбоподателят извършва дейност по доставка на минерална вода и безалкохолни напитки, като от приходните органи не са събрани доказателства дали стоките предмет на спорните доставки са предмет на последващи облагаеми доставки, което е грубо нарушаване на процесуалните правила. Нарушен е принципа на обективност при събирането и преценката на доказателствата. Позовава се на противоречие с практиката на ЕС и Директива 2006/112/ЕО. Твърди се, че поведението на доставчиците не е относимо към правото на признаване на данъчен кредит на получателя, като сочи решение по присъединени дела С-80/11 и С-142/11. Изразява се искане за отмяна на РА

В съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. С., която поддържа жалбата. В съдебно заседание по същество на спора, жалбоподателят не се представлява. С писмена молба, адв. С. моли за отмяна на оспорения РА и присъждане на разноските по делото съгласно представен списък.

Ответникът - Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” /„ОДОП”/ – С., чрез процесуален представител юрк. Й., моли РА да бъде потвърден по изложените съображения в решението на Директора на Д„ОДОП”. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220620001195-020-001 от 28.02.2020 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на и. д. директора на ТД на НАП С.. Възложено е извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.12.2014 г. до 31.08.2015 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 30, ал. 6 от същия кодекс на 30.06.2020 г. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата започва да тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, изтичащ на 30.09.2020 г. Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22220620001195-020-002 от 23.09.2020 г., издадена от органа, възложил ревизията, този срок е удължен до 30.11.2020 г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220620001195-092-001 от 10.12.2020 г., връчен по електронен път на 10.12.2020 г. и отговарящ на съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК. От ревизираното лице е депозирано писмено възражение с вх. №53-00-1622#3 от 23.12.2020 г. по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения.

Ревизията приключва с РА №Р-22220620001195-091-001 от 06.01.2021 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 11.01.2021 г.

С РА На основание чл. 68 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС на ревизираното лице е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 11 036,92 лв. по данъчни периоди и доставчици, както следва: за данъчен период м. 12.2014 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 880,00 лв. по фактура №0...0790 от 30.12.2014 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м. 01.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 300,80 лв. по фактура №0...0190 от 30.01.2015 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м. 02.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 200,00 лв. по фактура №0...045 от 27.02.2015 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м. 03.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 003,00 лв. по фактура №0...0618 от 31.03.2015 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м.

04.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 109,12 лв. по фактура №0...0344 от 30.04.2015 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м. 05.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 928,00 лв. по фактура №0...0563 от 29.05.2015 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м. 06.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 500,00 лв. по фактура №0...0690 от 29.06.2015 г., издадена от [фирма]; за данъчен период м. 07.2015 г. е оказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 916,00 лв. по фактура №0...01232 от 30.07.2015 г., издадена [фирма]; за данъчен период м. 08.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 200,00 лв. по фактура №0...01115 от 31.08.2015 г., издадена от [фирма].

В срока по чл.152, ал.1 ДОПК от ревизирия субект до директора на Д“ОДОП“ е постъпила жалба срещу констатациите на органите на приходите в процесния РА вх. №23-22-194 от 01.02.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., и вх. №53-03-194 от 26.01.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С..

В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че през ревизираните периоди основната дейност на дружеството е търговия с минерална вода и безалкохолни напитки. Дружеството няма собствени и наети обекти, не притежава собствени и наети обекти, а ползва помещения по адресна регистрация на управителя и терени на клиенти. Тези констатации са базирани и на писмени обяснения от управителя на ревизираното лице. Органите по приходите са констатирани, че [фирма] е прекратило трудовите правоотношения с наетия персонал, прекратило е регистрацията на ЕКАФП и подава нулеви справки-декларации по ЗДДС, считано от м. 07.2018 г., като това е прието като индикация, че ревизираното дружество не упражнява стопанска дейност и не извършва облагаеми доставки. Установено е, че за периодите на ревизията [фирма] притежава два товарни автомобили „Пежо Партнер“. Закупени са летни гуми за автомобили с марка „Пежо Боксер“ и „Пежо Експерт“, с каквито дружеството не разполага към процесния период. От представените счетоводни документи е видно, че тези гуми са изписани като разход, т.е. те не са закупени с цел препродажба, а в същото време няма основания и доказателства, въз основа на които да се приеме, че са използвани в дейността му и са вложени в собствени МПС.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22220620001195-040-001 от 30.06.2020 г. и №Р-22220620001195-040-002 от 13.11.2020 г. В отговор от дружеството са представени договор за счетоводно обслужване; хронологични счетоводни справки на сметка 152 „Други дългосрочни заеми“; процесните фактури, придружени с приемо-предавателни протоколи; справки за имуществено състояние; счетоводна политика и писмени обяснения. Не са представени доказателства за последваща реализация на процесните стоки.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на горесцитираните доставчици, резултатите от които са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/. Видно от съдържанието им, изготвените ИПДПОЗЛ са връчени на доставчиците по реда на чл. 32 от ДОПК. В рамките на указаните срокове дружествата не са представили изискваните документи. В хода на ревизията не са представени доказателства за осъществявана дейност от доставчиците и наличие на търговски обекти. В приемо-предавателните протоколи липсват данни за мястото,

където е извършено приемо-предаването на стоките и подпис от лицето, приело доставките.

За цялостното изясняване на относимата фактическа обстановка ревизиращите са извършили служебни проверки в информационната система на НАП, при които е установено, че процесните доставчици са с прекратена регистрация по ЗДДС поради установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Органите по приходите са отбелязали, че фактура №0...0190 от 30.01.2015 г. е издадена от [фирма] след датата на deregистрация по ЗДДС на дружеството на 18.09.2014 г. За останалите доставчици е установено, че същите са включили фактурите, издадени на ревизираното лице в дневниците за продажби и справки-декларации по ЗДДС за съответните данъчни периоди.

[фирма] е представило заверени копия на фактурите, издадени от гореописаните доставчици, ведно с приемо-предавателни протоколи. Плащането по процесните фактури е в брой, като с възражението срещу РД от ревизираното лице са представени фактурите, ведно с фискален бон. Установено е, че предмет на доставките са галони, диспенсъри и автомати за минерална вода, летни гуми, печат и дизайн на рекламни брошури.

Отчитайки представените документи и поради липсата на ангажирани доказателства за наличие на необходимата техническа, технологична и кадрова обезпеченост ревизиращите са формирали извод, според който процесните фактури не документират реални доставки по смисъла на чл. 69 от ЗДДС, и липсва данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 – ал. 6 от ЗДДС, което е основание за начисляване на данък, съгласно изискванията на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС.

С решение № 494 от 30.03.2021г., издадено от ИД Директор на Дирекция „ОДОП“ С., оправомощен по силата на Заповед № 930/20.11.2017 г. на Изпълнителния Директор на НАП, спорният РА е потвърден в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди от м. 12.2014 г. до м. 08.2015 г., ведно с лихвите за забава.

По искане на жалбоподателя е назначена ССЧЕ. Вещото лице дава заключение, че счетоводството на [фирма] е водено съобразно изискванията на българското счетоводно законодателство. Извежда извод, че на жалбоподателя са доставени празни Галони за минерална вода, които [фирма] продава, напълнени с минерална вода на свои клиенти, в изпълнение на своята основна икономическа дейност. Галоните с минерална вода са предмет на последващи облагаеми доставки към клиенти на дружеството. При продажбата на минерална вода, галоните се изписват от с/ка 304 и се включват в стойността на продажната фактура към клиента на [фирма]. Доставени са Д. /Автомати/, които [фирма] предоставя безвъзмездно на своите клиенти и които при повреда или излизане от експлоатация, заменя по безвъзмезден начин. Д. /Автоматите/ за минерална вода са предмет на последващи облагаеми доставки към клиенти на дружеството. За счупените, повредените и излезналите от експлоатация Д. /Автомати/ не са изготвяни Протоколи за брак и не са взимани счетоводни операции за отразяване на брак. Доставката от [фирма] по фактура № 563/29.05.2015 г. на летни гуми за Бус „Пежо Боксер“ – 4 бр., Летни гуми за „Пежо Експерт“ – 4 бр., Летни гуми за „Пежо Партнер“ - 8 бр. с ДО - 4 640.00 лв. и ДДС - 928.00 лв. , вещото лице обвързва със собствените транспортни средства на [фирма]: Товарен автомобил „Пежо Боксер“ рег. [рег.номер на МПС] , закупен по Лизингов договор № 1396/16.11.2006 г.; Товарен автомобил „Пежо Експерт“ рег. [рег.номер на МПС] , закупен по Лизингов договор № 9595/10.03.2008 г.;Товарен

автомобил „Пежо Партнер“ рег. [рег.номер на МПС] , закупен на 19.03.2014 г. В счетоводството на [фирма] не са осчетоводявани транспортни разходи, свързани с доставените стоки и услуги от процесните доставчици. Разходи за транспорт са осчетоводявани единствено във връзка с последващите облагаеми доставки, извършвани от [фирма] към неговите клиенти. Стоките и материалите, предмет на процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя, с посочени суми и съответни счетоводни сметки. Всички стоки и материали са заплатени в брой, като плащанията са осчетоводени. Вещото лице е посочило продажни фактури от м.01.2015г. и м.06.2015г., като не е посочен вида на стоката или услугата, а само данъчната основа и ДДС, поради което е необоснован извода за съответствие между закупените с процесните фактури стоки, със стоките, предмет на последващите продажби. Също така, неправилно вещото лице в заключението си сочи, че приемо предавателните протоколи са подписани от двете страни, тъй като видно от представените протоколи, те съдържат подпис само на „предал“, без посочване на име.

Издадените фактури от [фирма] към клиентите на дружеството са осчетоводени, отчетени са приходи от продажби и същите са включени в Дневниците за продажби и Справките декларации по ЗДДС за съответните данъчни периоди. Съгласно проверка на с/ка 453 „Разчети по ДДС“, начисления ДДС по Справките декларации за периода 01.12.2014 г. – 31.08.2015 г. е внесен в бюджета от [фирма].

Според заключението, издадените фактури от [фирма], [фирма], от [фирма], [фирма] са включени в Дневника за продажби и Справката декларация по ЗДДС на съответното дружество, за съответния данъчен период, за издадените фактури е начислен ДДС, но съгласно информация от НАП задълженията за ДДС не са погасени от дружествата. Вещото лице не е извършвало проверка в счетоводствата на доставчиците, поради което не може да даде заключение относно осчетоводяването на процесните фактури, дали са разполагали със стоките и материалите, продадени на жалбоподателя, както и дали са отчетени приходи от продажбите и дали има отчетени разходи.

Експертното заключение бе прието от съда като обективно и компетентно изготвено и неоспорено от страните.

Показанията на св. С. потвърждават констатациите на вещото лице.

Въз основа на събрания доказателствен материал, съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

В случая, релевантните за разрешаването на административно правния въпрос факти и обстоятелства са установени от материално компетентни органи на приходната администрация в хода на ревизия, осъществена по реда на чл.112 и сл. от ДОПК. Ревизията е завършила с издаването на оспорения РА, който е постановен в изискваната от закона форма съобразно разпоредбата на чл.120, ал.1 от ДОПК. Не се констатира нарушения на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на приходната администрация. РА е издаден от компетентен орган по приходите съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно

производствените правила. От органите по приходите са изяснени фактите от значение за процесните доставки, след анализ на събраните в хода на ревизионното производство доказателства.

При проверка на приложението на материалния закон, съдът достигна до същите изводи, както органите на приходите, за липса на реалност на процесните доставки и услуги, поради което законосъобразно не е признато право на приспадане на данъчен кредит/ДК/ на осн. чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС.

Основният спорен въпрос между страните е за реалността на доставките на стоките и услугите по процесните фактури, което от своя страна е обосновоало извод за неправомерно упражняване на данъчен кредит от жалбоподателя и съответно за неговото довносяне.

Реалността на доставките е основополагаща за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит. Тази предпоставка е от особена важност, предвид на това, че след като получателят черпи права от доставката чрез претенцията му за право на данъчен кредит, то негово е задължението да докаже и притежава документи за реалното предаване на стоката и извършване на услугата.

Според чл.6, ал.1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Наличието на действително осъществена доставка е предвидено като изискване за възникване право на данъчен кредит в разпоредбата на чл. 68, ал.1, т.1 ЗДДС, според която данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Според чл.12, ал.1 ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9 ЗДДС, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, а данъчно събитие по чл.25, ал.1 ЗДДС представлява доставката на стоки или услуги, което възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена (чл.25, ал.2 ЗДДС). От така цитираните законови разпоредби следва, че наличието на действително осъществена доставка е предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит и изпълнението ѝ следва да бъде проверено, за да бъде направена преценка дали ревизирият субект има право да приспадане данъчния кредит, който е декларирал в подадената справка-декларация.

Необходимостта от установяване на обективното извършване на доставките не се отрича от СЕС и в решението от 21.06.2012г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, като СЕС в своята практика многократно подчертава, че националният съдия следва да осъществи конкретна преценка на всички събрани в производството пред него доказателства и въз основа на тях да формира изводите си за наличието или липсата на осъществена доставка било на стока, било на услуга. В практиката на СЕС е трайно възприето разбирането, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим, единствено поради вписване във фактурата, тъй като това право се ограничава само до действително дължимите данъци – решение по дело С-152/02, т.49 от решението по дело С-285/09 на СЕС и т.44 от решение по съединени дела № С-80/11 и С-142/11.

Материално правните предпоставки за възникването на правото на приспадане на ДК са формулирани нееднократно в практиката на ВАС и СЕС. Те включват от една страна, заинтересуваният да е данъчно задължено лице по смисъла на Директива 2006/112, а от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчно задълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по великата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчно задължено лице. Формалните предпоставки са свързани с притежаването на фактура, съставена в съответствие с чл.226 от цитираната директива. Принципът на данъчен неутралитет налага да се допусне приспадането на ДК дори и при неизпълнението на някои формални изисквания, стига да са изпълнени материално правните предпоставки.

Установяването на посочените кумулативни предпоставки е изцяло в доказателствена тежест на лицето, което претендира правото, съобразно общите правила на чл.154, ал.1 ГПК и практиката на ВАС и СЕС. Във връзка с доказване на претендираното от ревизираното лице право, са представени фактури, към които са приложени фискален бон за плащане в брой и приемо-предавателен протокол, както и доказателства за счетоводното отразяване на фактурите.

Издадените фактури от процесните доставчици са: [фирма] фактура № 45/27.02.2015 г. с предмет: Печат рекламни брошури А4 – 5000 бр. и дизайн и предпечат на същите ;№ 618/31.03.2015 г. - Галони минерална вода – 590 бр.;№ 344/30.04.2015 г. - Д. за минерална вода – 32 бр. ; № 563/29.05.2015 г.

Летни гуми за Бус „Пежо Боксер“ – 4 бр., Летни гуми „Пежо Експерт“ – 4 бр., Летни гуми за „Пежо Партнер“ - 8 бр. ;№ 690/29.06.2015 г. Галони минерална вода – 600 бр., Д. за минерална вода – 15 бр. ; № 1115/31.08.2015 г. Д. за минерална вода – 30 бр. ; [фирма] -№ 790/30.12.2014 г. с предмет Галони минерална вода – 550 бр.; [фирма]-№ 190/30.01.2015 г. с предмет Автомати за минерална вода – 32 бр. ; [фирма] - № 1232/30.07.2015 г. с предмет Д. – 10 бр., Минерална вода 19 л – 3000 бр.

Видно от заключението по назначената ССЧЕ, процесните фактурите съдържат изискуемите реквизити по чл.117 от ЗДДС и чл.7 от ЗСч. Относно изпълнение на материално правните предпоставки от жалбоподателя са представени фискални бонове за плащане в брой и приемо предавателни протоколи към всяка една от фактурите. Всички протоколи са с дата, съответстваща на датата на съответната фактура или след издаване на фактурата/протокол от 30.12.2014 г. към фактура № 552/28.11.2014г., издадена от [фирма]/. Единствено, по фактура №563/29.05.2015г., издадена от доставчика [фирма] с предмет летни гуми, приемо предавателния протокол е с дата 29.02.2015г., т.е. издаден е три месеца преди извършване на доставката и не може да се обвърже с конкретната доставка по фактурата, поради което съдът не кредитира приемо-предавателния протокол като годно доказателство за реалност на доставката.

Всички приложени по делото доказателства са частни диспозитивни документи, които не се ползват с материална доказателствена сила.

Действително, такива са повечето документи, които ревизиращите органи и съдът изследват във връзка с реалността на доставките при преценката относно възникването на правото на данъчен кредит. Именно предвид характеристиката на тези документи, от съществено значение е обсъждането на доказателствения материал в неговата съвкупност. При положение, че се касае за документи без материална доказателствена сила, е необходимо те да са точни, конкретни, изчерпателни и да е налице пълно съответствие относно стопанските операции, отразени в тях, така че да може да бъде проследена по един несъмнен начин непрекъсваема верига от обстоятелства, водещи до единствено възможен извод за осъществяване на съответната доставка. Не се касае за формална преценка за реквизити на документи, а за изискване за надлежно документирание на всяка стопанска операция, така че да се елиминира всякакво съмнение относно нейното осъществяване. Представените приемо предавателни протоколи са едностранно подписани – само от „предал“, т.е. от доставчика, като само е положен подпис, без да са посочени имената на лицето предало стоките. Липсва подпис на другата страна в двустранния протокол, удостоверяваща приемането на стоката. Тези непълноти и пропуски в протоколите, дискретидират тяхната доказателствена стойност. От съдържанието на протоколите не става ясно мястото на предаване на стоките, както и че това е ставало с транспорт на съответния доставчик, според обяснението на управителя на ревизираното дружество. Съвкупната преценка на данните по случая, води до прекъсване на веригата от обстоятелства, които биха могли да доведат до възможен извод за реалност на доставките.

Не е доказано последващото влагане на доставките в икономическата дейност на дружеството. В тази насока е неправилен извода на вещото лице за съответствие на придобитите вещи с реализираните впоследствие от жалбоподателя. Посочените от вещото лице фактури, издадени от жалбоподателя през м.01. и м. 06.2015г., не съдържат предмет- вида на стоката, поради което не могат да се обвържат със стоките предмет на спорните фактури. За останалите данъчни периоди не са ангажирани доказателства за последваща реализация на стоките, предмет на спорните фактури.

За нито едно от дружествата – доставчици не се установява да е разполагало с нает персонал, особено що се отнася до доставчика [фирма], извършил услуга „печат на рекламни брошури А4“ 5000бр. и дизайн и предпечат на същите/ф-ра №45 от 27.02.2015г./, предвид вида на услугите и необходимостта от извършването им със съответен трудов ресурс и техника. Действително, несъмнено е че при наличието на осъществена доставка на стока или услуга, спрямо получателя не следва да бъде отказано право на данъчен кредит, само заради това, че неговият доставчик/изпълнител или предходния доставчик/подизпълнител не са предоставили необходимите данни и респективно не разполагат с необходимата материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките или пък, че доставката не е извършена от посочените във фактурата лица. Вярно е също така, че лице, което упражнява право на данъчен кредит, не може да носи обективната отговорност във връзка с получените от него фактури, които редовно е

отразило и не е длъжно да доказва в случай на нарушение на издателя на фактурата, че изискванията на закона са спазени. Това обаче е приложимо, единствено, ако отразената в данъчната фактура доставка е действително проявен юридически факт. Невъзможността поради липса на конкретни данни, както е в случая, да се направи несъмнен и еднозначен извод в тази насока, не може да бъде заменена, посредством придаване на някаква отнапред установена, обвързваща доказателствена сила на първичния счетоводен документ, както очевидно счита жалбоподателя. Такава доказателствена сила не е придадена на данъчната фактура нито от националното законодателство, нито от установения в рамките на Съюза нормативен ред, нито пък следва по какъвто и да е начин от решенията на Съда на Европейския съюз.

При тази доказателствена съвкупност, законосъобразни и обосновани са изводите в РА че не са налице действително осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗДДС вр. с чл.14, ал.1 от Директива 2006/112/ЕО. В случая, не се доказва реалното осъществяване на доставките, а само формалното им документиране. Ако реалността на доставките не се докаже, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от добросъвестността или не на данъчно задълженото лице – получател на стоките или услугите по фактура. Т.е. по отношение на изложените в жалбата съображения за добросъвестността на ревизираното лице, би следвало произнасяне едва след справяне с доказателствената тежест относно установяването на всички формални и материално правни предпоставки за възникването и надлежното упражняване правото на данъчен кредит по спорните фактури.

С оглед приетата по делото ССЧЕ, съдът е длъжен да отбележи, че правилното и редовно счетоводно отразяване на процесните фактури при жалбоподателя не е достатъчно, за да се направи извод за действително осъществена стопанска операция - доставка на стока/услуга и възникнало данъчно събитие. Наличието на осчетоводяване на процесните фактури е ирелевантно за извършване на преценка, касаеща реалността на доставките. Както притежаването, така и редовното осчетоводяване на фактурите, вкл. и отразяването в дневниците за продажби, не е достатъчно да обоснове фактическо извършване на отразените в тях стопански операции.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че обжалваният РА е законосъобразен, поради което оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

При този изход на делото и с оглед своевременното искане за присъждане на разноски, на основание чл.161 ал.1, изр.трето от ДОПК, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1049,93 лв., определен по реда на чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на АССГ разноски за експертиза в размер на 277, 50 лв. – доплащане съобразно представената справка-декларация на вещото лице и разпореждане на съда от 08.03.2022г.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал.1 от ДОПК, АССГ, Първо отделение, 4

състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. К., със седалище и адрес на управление в [населено място], ул.“П. В. №29, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220620001195-091-001 от 06.01.2020г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение №494/30.03.2021г. на директора на Д“ОДОП“, с който са установени задължения по ЗДДС в размер на 11 036,92лв. главница и 6 294,12 лв. лихви, произтичащи от непризнато право на данъчен кредит за периода 01.12.2014г. – 31.08.2015г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. К., със седалище и адрес на управление в [населено място], ул.“П. В. №29, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1049,93 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. К., със седалище и адрес на управление в [населено място], ул.“П. В. №29, да заплати в полза на Административен съд София-град, разноски за експертиза в размер на 277,50лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: